

KORONADAN BAŞARIYA GİDEN YOL

2020 Yılı'nın Şubat ayında sık sık televizyon haberlerinde Korona kelimesini duymaya başlamıştım. Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkan ve bütün dünyaya yayılmakta olan bir hastalıktan söz ediliyordu. Çok korkmaya başlamıştım; bizim yaşadığımız yere gelirse ne yaparım? Sevdiklerime, aileme, öğretmenlerime ve arkadaşlarıma bir şey olur mu? Sürekli bu sorularla meşguldüm. Şubat tatili bitip ikinci dönem okuluma başladıktan sonra bu sıkıntılı süreci farklı yaşıyordum, öğretmenlerim sık sık ellerimizi yıkamamızı, birbirimize yaklaşmamamızı, sınıflarımızı havalandırmamızı, hasta olursak okula gelmememizi bize öğütüyorlardı.

Koridorlarda, kantinde ve sınıflarda sosyal mesafeye dikkat etmeye çalışıyordum. Ama hiç rahat değildim, her gün okula giderken servise binerken korkuyordum. Annem beni ve kardeşimi kalabalık yerlerden uzak tutmaya çalışıyordu. Bu şekilde yaşamaya çalışırken Okul müdürümüz okulların iki haftalık tatil edildiğini ara tatile girdiğimizi söyledi. İşte o anda çok üzül müştüm, çok sevdiğim arkadaşlarım, öğretmenlerim ve okulumdan uzak kalıyordum. Ara tatile çıkarken daha önce karne alıyorduk, bu sefer ara karne de almamıştık. İçimi bir sıkıntı kaplamıştı, ne oluyordu böyle?

Umutlarım ve hayallerim vardı benim. Ortaokulu bitiriyordum, ikinci dönem her şey daha güzel olacaktı. Daha çok Matematik çalışacak, eksiklerimi tamamlayacaktım. Hüzün içerisinde servise binerek evin yolunu tuttum. Evde neyse ki beni bekleyen Pati vardı, sokak kapısından girince üstüme atladı, sanki benim çok üzgün olduğumu anlamış beni teselli ediyordu. Biraz onu sevdikten sonra yukarıya çıktım, çantamı üzüntüyle odama koydum ve ağlamaya başladım. Bir daha ne zaman okula gidecektim?

Bir hafta ara tatili yaptıktan sonra ikinci hafta Eba yayınlarını takip etmeye başladım. İnternetteki bazı sorunlar nedeniyle çok bir şey anlamadım. Okulumda dönmeyi beklerken bir çok daha yaşadım, okulumuz bir ay daha tatil olmuştu. Kendimi boşlukta hissederek ne yapacağımı şaşırılmıştım. Okulumun ve öğretmenlerimin yerini hiçbir şey tutamazdı. Gözlerimin içine bakıp beni anlayan Eda öğretmenim, Ayten öğretmenim neredesiniz dedim kendi kendime. Onlara çok ihtiyacım vardı, konuşmalıydım, bütün bağlarımın koptuğunu sandım. Bana ışık olanlar şimdi yanımda yoktu, bilgisayar ekranı benim can öğretmenimin yerini tutamadı. En sevdiğim Türkçe dersi bana zevk vermiyordu artık konuları Eba'dan takip etmeye çalışsam da benim ruhum yara almıştı. Kim nasıl tedavi edecekti, ne yapmalıydım. Eda öğretmenimin telefonunu bularak aradım, yüreğim yerinden çıkacaktı heyecandan. Sesi bana bütün kapalı kapıları açtı, yeniden canlandım. Bir süre sonra buluşacağız merak etme sen çalış, verdiğim ödevleri yap dedi. O günden sonra var gücümle ödevleri yapmaya çalışıyordum. Ayten öğretmen ile de konuştum ben artık çok güçlüydüm. Eda öğretmenim benim bursluluk sınavına girmem gerektiğini söyledi, nasıl yapabilirim ki dedim, sen yaparsın, çalışmaya başla dedi. Elimdeki kitaplardan gece gündüz çalışmaya başladım, anlamadığım yerleri kendisine soruyordum, birlikte yol alıyorduk.

Korona virüs tedbirleri yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı, bu arada 19 Haziran da okullar kapanmış uzaktan eğitimden başarıyla çıkmıştım. 20 Haziran da yapılacak olan sınavda başarılı olacak ve Bodrum Anadolu Lisesi'ni kazanacaktım. Hayallerim beni rüzgar gibi

Elif Önal

sürüklüyordu. Yıllarca nice başarılı insanlar yetiştirmiş olan bu okul benim de umutlarımı yeşertecekti .Sınav günü geldi çattı,sınava gireceğim okulumda bizi sosyal mesafeye göre ellerimize dezenfektan sıkarak içeriye aldılar.Maske verdiler ,sınavda görevli bütün öğretmenler maskeliydi,sınıfa girince çok heyecanlandım.Boğulacağımı sandım,görevli öğretmen sınav başladıktan sonra maskeyi çıkarabileceğimi söyledi.Nasıl olsa sıraların arası bir buçuk metre idi. Sınav giriş kartım sıranın üzerinde idi,su ve ıslak mendil de vardı.Sınav kitapçıkları dağıtılmaya başlandı,kalbim yerinden çıkacaktı sanki.Uyarıları dikkatle dinledim,sınav başladı komutu ile soruları çözmeye başladım,ilk başlarda ne yaptığımı bilmiyordum,bir süre sonra maskeyi çıkardım ve biraz daha rahatladım.Göz açıp kapayana kadar sınavın bitimine on beş dakika kaldı sözünü duydum.Son kontrolleri yapıp kağıdımı teslim ettim.Okuldan çıkarken çok mutluydum,başaracaktım.Bu sınavı kazanacaktım,istediğim puanı alacaktım.Sonuçlar açıklandı zafer benimdi.455 puan olarak Bodrum Anadolu Lisesi'ni kazanmıştım.İlk aklıma gelen Eda öğretmeni aramak oldu,iyi ki varsın öğretmenim; mutsuz ve belirsizlik içinde geçen günlerimde bana umut aşıladsın,hayallerime bağladsın dedim.

Hayatımda bundan sonra pek çok şey değişse de, yaşam koşullarımız zorlaşsa da benim yeni umutlarım vardı. Bundan sonra çevreye duyarlı, sosyal mesafeye uyan ,bir birey olarak yaşamaya çalışacak geleceğim için çok çalışacaktım.

Elif ÖNAL

BODRUM MAHİNUR CEMAL USLU ORTAOKULU 5.Sınıf